

נדחתה תביעת אקו"ם ואריאל זילבר נגד שידורי קשת בגין שימוש באחד משיריו במסגרת פרומו

המעבר לאפיק 12

ת.א 47108-09-17 זילבר ואקו"ם נ' שידורי קשת בע"מ

1. ביום 20.4.2020 ניתן פסק דינו של כב' השופט ד"ר גרשון גונטובניק מבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו בתביעה שהגישו הזמר אריאל זילבר ואקו"ם - אגודת קומפוזיטורים, מחברים ומו"לים למוסיקה בישראל בע"מ (להלן: "אקו"ם") נגד שידורי קשת בע"מ (להלן: "קשת"). במרכזה של התובענה עומד שירו של זילבר "חולם" (מילים ולחן) אשר שימש את קשת בקדימון לקראת המעבר לשידור באפיק 12 (החל מיום 1.11.2017).
2. זילבר טען שהשימוש בשיר חולם מהווה הפרה של זכויות היוצרים והזכות המוסרית שלו. לטענת אקו"ם קשת הפרה את הסכם רישיון השמיכה (Blanket License) שהיא מחויבת לו, שכן מדובר בתשדיר פרסומת ולא קדימון, ובכך הפרה קשת אף את "נספח הקדימונים" שהוציאה אקו"ם.

להלן נפרט את פסיקות בית המשפט בנושאים השונים:

א. ההבחנה בין קדימון לבין פרסומת בהיבט של הסכם השמיכה

1. הסכם השמיכה מפורט אך הוא אינו מסדיר באופן ממצה את מכלול הסוגיות היכולות להתעורר אגב מימוש. את הוראותיו יש לפרש בהתאם לתכליתו, הנותרת לעמוד בעינה חרף השינויים וההתפתחויות הטכנולוגיות. כך, בין התחומים שלא הוסדרו בהסכם בצורה ממצה הוא היקף הפרישה של המונח "שידורי פרסומת" והשאלה האם קידום עצמי של גוף השידור עולה כדי פרסומת. מוסכם כי רישיון השמיכה אינו מקנה אפשרות שילוב יצירות מוגנות בפרסומות ללא הסכמת היוצר. גורם המעוניין לשדר פרסומת תוך שימוש בשיר של היוצר המוגן בזכויות יוצרים צריך להתכבד ולפניו אליו כדי להסדיר הדבר.
2. מקובל להבחין בין קדימון לבין פרסומת. הסרטון שערכה קשת נכנס לגדר "קדימון" בהתאם למשמעות שיש לתת למונח בהתאם להסכם רישיון השמיכה. המסקנה הפרשנית נשענת על שני מקורות, האחד, היצוני לצדדים - הבוחן את המובן שניתן למונחים אלה בכללים הרגולטורים שהסדירו את פעילות הערוץ השני בו פעלה קשת, השני הוא פנימי ונוגע לאופן בו התנהלו הצדדים.
3. לכללי הרשות יש רלוונטיות לפרשנות הסכם השמיכה משום שיש צורך "לקבוע בגדרי פרשנות החוזה, את היחס הראוי שבין הדין לחוזה. בענייננו החזקה הפרשנית, לפיה פרשנות הסכם הרישיון צריכה להשתלב בדין הכללי ועם כללי הרשות, נושאת עמה משקל פרשני נכבד היות וכללי הרשות עוסקים בסוגיה הקרובה לסוגיה שבה עוסק ההסכם שבין הצדדים ונוגעת בשילובן של פרסומות בשידורי התאגיד המשדר. בנסיבות העניין לא נראה שהצדדים ביקשו לסטות מהכללים. שעה שהסכם השמיכה לא הגדיר קדימונים מהם, ניתן לבצע השלמה של הוראותיו בהתאם להתנהלות הצדדים בפועל, וזאת מכוח סעיף 26 לחוק החוזים (חלק כללי), התשל"ג-1973. בנסיבות המקרה הנוכחי נראה כי לצדדים היה ברור ששידור קדימונים המקדמים את הזכיין אינו נופל במובהק לגדר פרסומת.

4. **התשדיר שהפיקה קשת נופל במובהק בגדר "קדימון". מדובר בקדימון שבא לקדם שתי תכליות: האחת, לעדכן את הציבור ששורה של תוכניות ואנשי תקשורת הפועלים בקשת צפויים למצוא את ביתם החדש בערוץ 12 נוכח הרפורמה בשוק התקשורת; השנייה, קידום קשת עצמה תוך העצמת המותג שלה נוכח המעבר לבית החדש. נמצא שהקדימון קידם את התוכניות וקידם גם את קשת אך לדרגת פרסומת לא הגיע לפי ההגדרות המנחות אותנו. לא מדובר בתשדיר שגוף חיצוני לגוף השידור ביקש להפיק בתשלום כדי לקדם את פעילותו. לא נסתרה טענת קשת כי הקדימון הופק במחלקת הפרומו שלה שתפקידה לקדם את תוכניותיה ואין היא אמונה על תחום הפרסומות. ואכן הכוונה היתה לעשות בקדימון שימוש לתקופה מוגבלת כדי להטמיע בציבור את המעבר הצפוי של השידורים לאפיק החדש. לתכליות אלה אין מאפיינים של פרסומת במובן אליו כיוונו הצדדים בהסכם השמיכה או במובן שניתן לה בכללי הרשות או בדין הכללי.**

ב. האם "נספח הקדימונים" משנה את התמונה?

1. לצד רישיון השמיכה שלחה אקו"ם בשנת 2007 נספח לזכיינים השונים שזכה לשם "נספח הקדימונים" וכותרתו היתה "שילוב יצירות בקדימונים (פרומואים) – נספח לרישיון השמיכה", ואכן נספח זה בא להגדיר בצורה פרטנית ושונה את הגבולות שבין קדימון לבין פרסומת. נספח הקדימונים אינו אך בגדר הבהרה דקלרטיבית כטענת אקו"ם. הוא שינה את האופן שבו נמתח קו הגבול בין פרסומת לבין מה שאינו פרסומת. הקדימון שמטרתו לקדם את גוף השידור בכללותו הפך לקדימון שאינו מורשה, הוא הפך לפרסומת בעוד שקודם לכן לא נחשב לפרסומת.

2. שאלה חשובה בשלב זה היא האם נספח הקדימונים הפך לחלק ממערכת היחסים המחייבת שבין אקו"ם לבין קשת? התשובה בנסיבות המקרה ולאור מכלול הראיות הינה שלילית. ראשית, הנספח נשלח באופן חד צדדי על-ידי אקו"ם למגוון גופי שידור עמם היא התקשרה. בניגוד להסכם השמיכה, הוא לא נחתם על-ידי קשת. כך, גופי התקשורת האחרים שהנספח נשלח אליהם חתמו עליו כעולה מהראיות שהציגה אקו"ם נתון המראה כי זו ייחסה חשיבות לחתימה. שנית, יש להיזהר מהגמשה של דיני ההצעה והקיבול דווקא לאור מאפייני הקשר החוזי שבין הצדדים. אקו"ם היא גוף רב עוצמה בשוק הרלוונטי. לאור מאפיינים אלה, הוא מצוי בעמדת כוח לא מבוטלת מול הגורמים עמם הוא נושא ונותן. לכן, יש להיזהר במיוחד מפני מתן כוח לגוף שכזה, שמשמעותו המעשית היא לבצע שינויים חד צדדיים במערכת היחסים שלו עם המצויים עמו בקשר משפטי. התשתית הראייתית העומדת לפני אינה מבססת את הסכמתה של קשת להיות כפופה לנספח הקדימונים ששלחה אליה אקו"ם.

3. קשת לא הפרה את הסכם השמיכה משנת 1994, במובן זה ששידורו של הקדימון לא עלה כדי פרסומת, ולכן לא היתה מוטלת עליה חובה לפנות ליוצר או לאקו"ם ולקבל רשותם לשילוב השיר "חולם" בקדימון. נספח הקדימונים היה משנה את התמונה לו היה חל על מערכת היחסים שבין קשת לבין אקו"ם, שכן הקדימון ששודר לא עומד בתנאים הנקובים בו, אלא שהוא לא חל עליה. מכאן שהמסקנה אודות חוסר ההפרה נותרת בעינה.

ג. ההסכם לגבי אתר "מאקו" והשימושים הנוספים בפייסבוק ובאינסטגרם

1. ביום 23.3.2010 התקשרה קשת בהסכם רישיון נוסף עם אקו"ם לשם הסדרת השימוש ברפרטואר של קשת באינטרנט באמצעות אתר מאקו. ההסכם שנחתם בין הצדדים בא לעולם לאחר שנים של הפעלת הסכם השמיכה ואם הצדדים היו מעוניינים לשנות את כללי ההתנהלות המחייבים ביניהם אגב המעבר מעולם הטלוויזיה לעולם האינטרנט הם היו עושים זאת בלשון ברורה בהסכם שכרתו.

2. עניין לנו בהסכם המסדר פעילות באינטרנט, ומדובר במדיום החווה שינויים ואף מהפכות בקצב שקשה לעמוד בו. כאשר כורתים הצדדים הסכמים בתחומים אלה, לא תמיד הם חוזים מראש את האפשרויות הטכנולוגיות המתפתחות. השאלה האם יש להחיל את ההסכם שכרתו הצדדים גם על אפשרויות טכנולוגיות שלא הוסדרו מפורשות בעת כריתתו ובעניינו האם יש להחילו על שימוש שעושה קשת בדפי הפייסבוק והאינסטגרם ולא רק בגבולותיו של אתר מאקו עצמו?

3. המדיניות השיפוטית הראויה להתמודד עם דילמות מסוג זה ניצבת בצומת דרכים. דרך אחת, תיושם מדיניות דווקנית, שבה הרישיון ניתן רק לגבי הפלטפורמות הטכנולוגיות המוזכרות בו במפורש. דרך שנייה, תקבע שיש לקבל הרחבה טכנולוגית סבירה של הסכמי הרישיון שעל הפרק. במקרים בהם הדבר אפשרי עדיפה הצעידה בדרך השנייה, המכירה בהרחבה הטכנולוגית הסבירה. דרך זו נותנת את המשקל הראוי למאפיינים המיוחדים של חוזים שעניינם בטכנולוגיה מתפתחת באינטרנט השונים מחוזים שעניינם טובים מסורתיים.

4. לפיכך, יש להכיר בחזקה פרשנית לפיה כאשר המדיום הטכנולוגי החדש מקדם מהות הדומה במאפייניו הבסיסיים לזו של המדיום המוסדר בחוזה, ובהתחשב בתכלית ההתקשרות שבין הצדדים, סביר לייחס להם כוונה להחיל גם עליו את ההסכם ביניהם ללא צורך לפתוח מחדש את ההסכם שכבר נכרת. תנאי לקיומה של החזקה הוא במהות דומה ולא בזהות טכנולוגית. חזקה זו יכולת להיות מאוששת בהתאם להתנהגות הצדדים בפועל וגם להיסתר בגינה. כאשר מעניק הרישיון מודע לשינויים הטכנולוגיים לאורך זמן, ולשימוש שעושה הזכייין במדיום התקשורתי החדש בהתאם לאמות המידה המוסדרות בהסכם, קמה אינדיקציה חזקה המאששת את רצון הצדדים להימנע מלפתוח את מערכת היחסים החוזית ביניהם נוכח השימוש השונה במדיום התקשורתי.

5. כמובן שחזקה פרשנית ניתנת לסתירה על-ידי הצדדים עצמם. כך, מקום בו ננקטה לשון ברורה וחד-משמעית בהסכם השוללת אפשרות תחולה על מדיום שלא הוסדר בו במפורש יש לכבד רצון זה. בנוסף, מקום בו ניתן ללמוד מהתנהגות הצדדים בפועל חוסר השלמה עם שימושים ברישיון במדיומים תקשורתיים אחרים, הרי שגם לכך יש משמעות ראייתית ברורה. יש לזכור כי על הרחבת התחולה הטכנולוגית להיות סבירה. כאשר מדובר במדיום תקשורתי השונה קטגורית במאפייניו מהמדיום המוסדר ברישיון או כאשר לא הגיוני שתכלית הרישיון תאפשר שימוש גם בו, הרי שהרחבת הרישיון הקיים גם לגביו לא תחשב לסבירה.

6. בכל הנוגע בפרסום ממומן, קשת לא הכחישה שהסרטון נדחף על ידה בפייסבוק לאחר ששילמה לפייסבוק כדי לקדמו. פעילות מסוג זה לא יכולה להיחשב כקדימון לגיטימי בהתאם למערכות היחסים החוזיות שבין קשת לאקו"ם. אין לראות קידום ממומן בפייסבוק ככנס לגדר "הרחבה טכנולוגית סבירה" של הסכם מאקו. בנוסף, קשת שדרה את הסרטון כ"קליפ" בערוץ 24 ואף דיווחה על שידורו ככזה בדיווחיה לאקו"ם. **נמצא, אפוא, כי בשני עניינים אלה, קידום ממומן של הסרטון בפייסבוק ושילוב הקדימון בשידור בערוץ 24 הפרה קשת את מערכת היחסים ההסכמית שלה עם אקו"ם.**

ד. מערכת היחסים בין זילבר לקשת - הזכות המוסרית

1. הזכות המוסרית ממשיכה לעמוד לימין היוצר גם כאשר הוא חותם על כתב העברת הזכויות לאקו"ם. מדובר בזכות אישית שאינה ניתנת להעברה. הזכות המוסרית אינה בגדר "נכס סחיר". אכן ההסכם של קשת עם אקו"ם אינו מסדיר את מכלול זכויות היוצרים באשר הן. אקו"ם אוחות בידיה בזכויות יוצרים מסוימות ומוגדרות, נוכח כתב העברה שקיבלה מחבריה. כל רישיון שאקו"ם נותנת יכול להסדיר אך את הזכויות

המצויות בידיה ולא יותר מכך. היא לא יכולה לתת יותר ממה שנמסר לה ובנוסף גם ביחס לזכויות היוצרים שכן הועברו אליה על-ידי היוצרים עדיין האחרונים נהנים מהזכות המוסרית. אין בהסדרתן ברישיון השמיכה כדי לשלול את חיותן של הזכויות המוסריות והן ממשיכות לעמוד על רגליהן שלהן ולעטוף את היוצרים. משמעות הדברים היא כי יכול להיווצר מצב בו גוף שידור הבוחר לעשות שימוש ביצירה המוגנת כדיני זכויות יוצרים לא יפר את מערכת יחסיו עם אקו"ם אך כן יפר את זכותו של היוצר – את זכותו המוסרית.

2. **האם מצב זה מחייב את גופי השידור לפנות ליוצרים בכל מקרה בו יבקשו לעשות שימוש ביצירות שברפרטואר אקו"ם כדי לוודא שפעולותיהם לא יעלו כדי פגיעה בזכות המוסרית? תוצאה שכזו תוביל לפגיעה אנושה בתכלית קיומם של הסכמי השמיכה. קשת משלמת תמורה ניכרת ביותר לאקו"ם הנגזרת מאחוז מסוים מהכנסותיה. תמורה נכבדה זו באה לחסוך את הצורך להיכנס למשא ומתן פרטני עם כל יוצר ויוצר.**

3. עניין לנו בהתנהלות גופי תקשורת העושים שימוש תדיר ביצירות שבהסכמי השמיכה, ומידה משמעותית של ודאות היא חיונית לפעילות הענף. הדבר חיוני לגופי התקשורת עצמם, והדבר חיוני גם לאומנים, שהרי חוסר הבהירות יוביל להפחתת השימוש ביצירות, וכתוצאה מכך יפחתו התמלוגים שהם מקבלים. יש להגיע לאיזון ראוי יותר בין תכליתם של הסכמי רישיון השמיכה למנוע את צורך במשא ומתן פרטני עם היוצרים, לבין הצורך לשמור על זכותם המוסרית של היוצרים לבל תיפגע. כדי להשיג רמה גבוהה יותר של ודאות על האיזון לכלול אמות מידה המנחות מראש ולא רק בדיעבד.

4. העובדה שיוצר העביר את זכויות ביצירות לגוף מסוגו של אקו"ם מקרינה על בחינתה של אובייקטיביות הפגיעה בזכות המוסרית שלו. יוצר שכזה מקבל על עצמו - או צריך לקבל על עצמו כעניין נורמטיבי - את אמות מידה האובייקטיביות המסדירות את השוק, בכפוף לאמור בחוק. "אם היוצר זכאי למנוע שימוש פרסומי ביצירתו גם לאחר שהעביר את זכות היוצרים בה לאדם אחר, התוצאה היא כי נותרת בידי זכות כלכלית משמעותית" (אפורי, בעמ' 360). תוצאה זו תעקר מתוכן את משמעות העברת הזכויות לגופים מסוגה של אקו"ם, וליכולתה להסדיר השימוש בהן. לקו חשיבה זה יש עיגון מפורש בחוק. כך למשל, בכל הנוגע לפגם ביצירה, סילוף, שינוי צורה או פעולה פוגענית... הרי שסבירות הפעולה נבחנת, בין השאר, בהתאם למקובל בענף. והרי על המקובל בענף ניתן ללמוד מההסכמים שנכרתים בין אקו"ם לבין גופי השידור. ואשר לטענה להפרת חובת הייחוס, הרי שהיא נבחנת בהתאם לראוי, בבחינת הראוי ניתן להתחשב גם במקובל.

5. עולה מכאן שהמבקשים לבחון חשש לפגיעה בזכות המוסרית של היוצר יכולים לבחון התנהלות הענף ואת מערכות היחסים החוזיות שבין גופי התקשורת לאקו"ם כדי לקבל הכוונה לגבי אמות המידה האובייקטיביות החלות על הסוגייה. **כאשר השימוש ביצירות שעושים גופי התקשורת הוא בהתאם למותר בהסכמי השמיכה, הדבר מהווה אינדיקציה חזקה ביותר לכך שלא הופרה הזכות המוסרית בנסיבות העניין; שלא נחצו הקווים האדומים שמציבות אותן אמות מידה אובייקטיביות, המעבר עליהן מבסס פגיעה בזכות המוסרית.**

6. **ראוי ליצור חזקה, הניתנת לסתירה, כי שילוב יצירה מוגנת בפרסומת מסחרית, או בפרסום עצמי הבא לקדם מטרות מסחריות ישירות של בעל הזיכיון (כמו בקדימון המדובר), עולה כדי פעולה הפוגעת בזכות המוסרית של היוצר במובן סעיף 46(2) לחוק. לגישתי זו טעם מהותי וטעם דיוני-ראייתי.**

7. כאשר גוף משלב את היצירה בתוכנית שעניינה מוסיקה, לא מדובר בקידום מסחרי ישיר. לעומת זאת, כאשר גוף השידור משלב את היצירה בקדימון כדי להגדיל את הצפייה בתוכניותיו או כדי לקדם אותו עצמו, הדבר עולה כדי פעולה מסחרית ישירה. ודאי ששילוב בפרסומת עולה כדי מטרה מסחרית ישירה. בנסיבות שכאלה יש לומר, ככלל, ששילוב היצירה באופן שכזה מהווה פגיעה במובן של סעיף 46(2) לחוק.

8. אין בכך לומר בהכרח שהפגיעה עולה כדי הפרה, שהרי עדיין ניתן יהיה להגיע למסקנה שהפגיעה הייתה סבירה בנסיבות העניין. כאן בא לידי ביטוי הטעם הראייתי-דיוני. במקרה שכזה נטל הראיה צריך להיות מוטל על הנתבע להראות כי הפעולה שביצע עומדת במובן סעיף 50(ב) או (ג) לחוק. אחת הדרכים לעשות זאת היא באמצעות הצבעה על המקובל בענף הרלוונטי או על טעם אחר היכול לבסס את סבירות הפעולה.

9. זילבר בחר להעביר חלק משמעותי מזכויות היוצרים ביצירותיו לאקו"ם. בכך צומצמה באופן משמעותי ביותר יכולתו לשלוט ולהחליט איזה שימוש ייעשה ביצירותיו. הוא הסכים כי אקו"ם תאפשר שימוש ביצירותיו לגופי התקשורת. הסכמה זו מקרינה גם על היקף זכויותיו המוסריות.

10. במקרה הנוכחי שילוב השיר בקדימון ועריכתו נעשו באופן מקובל ובאמות מידה מקצועיות בסוג זה עריכה. קדימונים שכאלה כרוכים - בהגדרה - בקיצורים משמעותיים של שירים, ובהדגשת שורות המעבירות את המסר, שבעל הקדימון מעוניין לקדם. העובדה כי הקדימון מקדם צרכים מסחריים של גוף השידור לא הופכת את השילוב של היצירה במסגרתו למסלפת ומבזה באמות המידה האובייקטיביות הנהוגות בענף הרלוונטי.

11. תכליתו של הקדימון היתה כלכלית ולא פוליטית או ציבורית. הוא בא לקדם את התוכניות שמשדרת קשת, ואת שידורי קשת עצמה נוכח המעבר הצפוי לערוץ 12. במסגרת קידום זה קשת שילבה אנשי תקשורת ותוכניות מסוגים שונים. קבלת טיעונו של התובע תפגע יתר על המידע בערך חופש הביטוי, המחייב מתן מרחב תמרון ניכר לגופי התקשורת, שהם צד להסכמי רישיונות שמיכה, לשלב אנשי תקשורת וגורמים אחרים בקדימונים שהם יוצרים, או בתוכניות שהם מפיקים ומשדרים.

12. במקרה הנוכחי לא נראה כי ניתן לדבר על זכות היסוד לחופש הביטוי העומדת לקשת או לגופי שידור בשוק התקשורת הישראלי, שהרי אין להם זכות קנויה לעשות שימוש ביצירות המוגנות בזכויות יוצרים, ומושא החובה (היוצר) אינו אורגן של המשפט החוקתי. ועדיין העולם החוקתי אינו מתמצה אך בזכויות יסוד; יש רלוונטיות גם לערכי יסוד חוקתיים, החלים (בתחולה עקיפה) גם מחוץ לשדותיו של המשפט הציבורי.

13. הצורך לבדוק באופן מוקדם התאמה של כל יצירה ועולם ערכי של היוצר לבמה בה תושמע תוביל לשיתוק היכולת לעשות שימוש ביצירות בבמות תקשורתיות בענף התקשורת בישראל. הרי לדברים אין מידה ולא שעור. קל לראות שקביעה כי שילוב שכזה מהווה פעולה הפוגעת ביצירות תוביל לקושי ניכר בשילובן בתוכניות המשודרות בערוצי התקשורת השונים. כאשר אומן מעביר את זכויות היוצרים שלו ללא סייג לניהולה של אקו"ם עליו לקחת בחשבון כי גורמים שונים בשוק התקשורת יוכלו להשתמש בהם וכי תוענק במה גם לתכנים שהוא מתנגד להם ואפילו בתקיפות.

ה. הטענה להפרת זכויות נוכח עיבוד השיר "חולם"

1. הצדדים חלוקים בשאלה האם קשת היתה צריכה לפנות אל זילבר לקבלת אישורו לפני שערכה עיבוד של השיר "החולם". זילבר העביר לאקו"ם חלק מזכויות היוצרים שלו ובכלל זה את "זכות ההעתקה, בכל אמצעי או צורה שהיא, של כל יצירותיו כפי שהן במקורן או לאחר עיבוד ועריכה" (סעיף 1(ה) לכתב

ההעברה). כלומר, זילבר העביר לאקו"ם את זכויותיו ביצירות כפי שהן במקורן או לאחר עיבוד. אך אין בכך משום הסמכה עתידית לבצע עיבודים עתידיים ולהותיר בידי אקו"ם את היכולת לאפשר לגופי השידור לעבד היצירות כעולה על רוחם.

2. על רקע זה אין מפתיע שאקו"ם חזרה והבהירה לאורך השנים כי לא קיבלה לידיה את הזכות לעשיית יצירה נגזרת לרבות ביצוע, עיבוד ותרגום. **אכן לא נראה כי קשת טוענת ברצינות שהיא יכולה לקחת יצירה ברפרטואר אקו"ם ולבצע מכוח הסכם השמיכה - פעולת עיבוד המשנה את מילות השיר למשל, ללא פניה ליוצר. אם כך, הרי שגם היא מסכימה שהיוצר לא העביר לאקו"ם במסגרת הסכם השמיכה את הזכות לבצע עיבוד במובן של יצירה נגזרת.**

3. לעומת זאת, מהבחינה המעשית דרישה לפנות לכל יוצר ויוצר כדי לקבל הסכמתו לעצם העיבוד של היצירה שלו, גם אם מדובר בפעולה שלא משנה את המלים או את הלחן, מרוקנת מתוכן את הסכם רישיון השמיכה. קיצור יצירה מבלי לשנות בקטע המקוצר דבר נוסף, לא יעלה כלל לגדר עיבוד. הפתרון מצוי בהבחנה בין סוגי עיבודים שונים. במסגרת המחלוקת הנוכחית בוססה בפני מציאות ארוכת שנים בה לא מתעורר כל קושי ביחס לסוגי עיבודים מסוימים, שהם בבחינת הכרח בל יגונה לשם השימוש ביצירות המוגנות במסגרת המותר על-פי הסכם רישיון השמיכה. מכאן שלא בכל מקרה של עיבוד צריך לפנות ליוצר שהעביר זכויותיו לאקו"ם. **שעה שגוף התקשורת מבצע עיבוד של שיר באופן השומר על המילים ועל הלחן ומשדר את העיבוד בגבולות המותר בהסכם רישיון השמיכה, הדבר נופל לגדר המותר הן במערכת היחסים מול אקו"ם הן במערכת היחסים מול היוצר. הדבר נכון גם כאשר נדרש קיצורו של השיר לצורך שילובו בקדימון.**

4. היצירה שעל הפרק היא שיר, שזכויות היוצרים של היוצר עומדות לו הן ביחס למלל הן ביחס ללחן. ביחס ליצירות אלה יש הבדל בין עיבוד הכולל קיצור ושינוי באופן הביצוע כדי שייכנס לדלת אמות הקדימון לבין עיבוד המשנה אותו למשל בדרך של שינוי מילים, שיצריך את אישורו של היוצר.

5. התנהלות הצדדים במקרה הנוכחי מבססת הסכמה לסוג זה של עיבודים של יצירות לשם שילובן בשידורים האפשריים לאור הסכמי השמיכה. מזה שנים רבים שהשוק מתנהל באופן שבו לא נעשית פניה לאומנים כדי לקבל רשותם לעיבודים מסוג זה.

הסקירה לעיל הינה בבחינת תמצית. המידע הכלול בה נמסר למטרות אינפורמטיביות בלבד ואין במידע כדי להוות ייעוץ משפטי. לקבלת פרטים נוספים, אנא פנו לעו"ד מוטי ארד, שותף, מחלקת תעשייה ורגולציה, גולדפרב זליגמן, בדוא"ל moti.arad@goldfarb.com ו/או בטלפון 03-7111711.